DOMSTOLENS DOM (tredje afdeling)
4. juli 1985 *

I sag 174/83

Frigen Amman m.fl., tjenestemænd ved generalsekretariatet for De europæiske Fællesskabers Ministerråd, bistået og repræsenteret af advokat Jean-Noël Louis, rue Langeveld, boîte postale 16, 1180 Bruxelles, og med valgt adresse i Luxembourg hos Nicolas Decker, advokat med møderet for Luxembourgs Cour d'appel, 16, avenue Marie-Thérèse, boîte postale 335, Luxembourg,

sagsøgere,

mod

Rådet for De europæiske Fællesskaber, ved John Carbery, konsulent i den juridiske tjeneste under generalsekretariatet for Rådet, Bruxelles, og med valgt adresse i Luxembourg hos H. J. Pabbruwe, direktør for den juridiske tjeneste ved Den europæiske Investeringsbank, 100, boulevard Konrad-Adenauer,

sagsøgt,

angående en påstand om annullation på grund af ulovlighed

— af de lønsedler, sagsøgte udstedte for december 1982, for så vidt som de indeholder udregning af den lønefterbetaling, som blev foretaget i medfør af Rådet for De europæiske Fællesskabers forordning nr. 3139/82 af 22. november 1982, uden at denne efterbetaling var forhøjet med renter som erstatning for det formuetab, der var påført sagsøgerne, og

— om fornødent af den udtrykkelige og stiltiende afvisning af de af sagsøgerne indgivne klager i medfør af tjenestemandsvedtægtens artikel 90, stk. 2;

samt angående påstande om, at

— sagsøgte tilpligtes at erstatte sagsøgerne det påførte formuetab, idet Domstolen fastsætter rentebeløbet, der bør opgøres efter den sædvanligvis anvendte sats, beregnet af de enkeltvis forfaldne efterbetalinger og til betaling sker;

— sagsøgte i henhold til procesreglementets artikel 69, stk. 2, tilpligtes at afholde samtlige sagens omkostninger samt, jfr. procesreglementets artikel 73, litra b), at godtgøre de nødvendige udgifter, som parterne har afholdt med henblik på sagens behandling, især rejse- og opholdsudgifter samt salær til advokat,

* Processprog: Fransk.

har

DOMSTOLEN (tredje afdeling)

sammensat af afdelingsformanden C. Kakouris, dommerne U. Everling og Y. Galmot,

generaladvokat: G. F. Mancini
justitssekretær: ekspeditionssekretær H. A. Rühl,

efter at generaladvokaten har fremsat forslag til afgørelse den 31. januar 1985,

afsagt følgende

DOM

(Sagsfremstillingen udelades)

Præmisser

1 Ved stævning, indgivet til Domstolens justitskontor den 16. august 1983, har F. Amman og andre tjenestemænd ved generalsekretariatet for De europæiske Fællesskabers Ministerråd anlagt sag, hvorunder de har påstået annullation af deres lønsedler for december 1982, der indeholdt udregning af den lønefterbetaling, som skete i medfør af Rådet for De europæiske Fællesskabers forordning nr. 3139/82 af 22. november 1982 (EFT L 331 af 26.11.1982, s. 1), og om fornødent af den udtrykkelige eller stiltiende afvisning af sagsøgernes klager indgivet i medfør af tjenestemandsvedtægtens artikel 90, stk. 2. Påstanden om annullation er begrundet med, at lønefterbetalingerne for perioden fra 1. juli 1980 — trods den i mellemtiden indtrådte forringelse af købekraften — ikke var forhøjet med renter, som sagsøgerne kræver opgjort og udbetalt efter den sædvanligvis anvendte sats. Endvidere påstås Rådet tilpligtet at betale erstatning som følge af forringelsen af købekraften.

2 Den 20. januar 1981 vedtog Rådet på grundlag af Kommissionens forslag af 9. december 1980 forordning nr. 187/81 (EFT L 21 af 24.1.1981, s. 18) om tilpas-

ning af vederlag og pensioner til tjenestemænd og øvrige ansatte i De europæiske Fællesskaber samt om justeringskoefficienterne for disse vederlag og pensioner.

3 Under henvisning til denne forordning vedtog Rådet den 10. februar 1981 forordning nr. 397/81 (EFT L 46 af 19.2.1981, s. 1) om fastsættelse af løntabeller samt af øvrige lønelementer.

4 Den 16. marts 1981 anlagde Kommissionen sag med påstand om annullation af forordning nr. 187/81 samt af artiklerne 1, afsnit a), 2, afsnit a), 2, afsnit b), og artikel 11, 1. afsnit, i forordning nr. 397/81.

5 Ved dom af 6. oktober 1982 (Kommissionen mod Rådet, 59/81, Sml. s. 3329) annullerede Domstolen forordning nr. 187/81 samt de ovennævnte bestemmelser i forordning nr. 397/81.

6 Med henblik på at opfylde dommen vedtog Rådet på grundlag af Kommissionens forslag af 29. oktober 1982 forordning nr. 3139/82 af 22. november 1982.

7 I sin egenskab af ansættelsesmyndighed opgjorde og udbetalte Rådet derefter lønefterbetalingerne i medfør af forordningen.

8 Hver enkelt af sagsøgerne indgav derefter en enslydende klage i henhold til tjenestemandsvedtægtens artikel 90, stk. 2, med krav om at der blev taget hensyn til forringelsen af købekraften igennem den periode, der omfattes af efterbetalingerne i medfør af Rådets forordning nr. 3139/82; sagsøgerne krævede endvidere morarenter, som efter deres opfattelse skulle være betalt sammen med de skete lønefterbetalinger.

9 Efter at klagerne var blevet afvist udtrykkeligt eller stiltiende, anlagde sagsøgerne denne sag.

Formaliteten

10 Rådet har nedlagt påstand om afvisning, for så vidt angår en af sagsøgerne, Lisbet Hansen, under anbringende af, at hun har anlagt sag uden at have indgivet en forudgående klage i henhold til tjenestemandsvedtægtens artikel 90, stk. 2.

11 Det fremgår af sagen, at det i så henseende forholder sig som anført af Rådet, og dettes påstand vil herefter være at tage til følge.

12 Det bemærkes dernæst, at Domstolen i dommen af 22. oktober 1975 (Meyer-Burckhardt mod Kommissionen, 9/75, Sml. s. 1171) udtalte, at en tvist, der vedrører en tjenestemand og hans institution, og hidrører fra det ansættelsesforhold, som knytter den pågældende til institutionen, også når den drejer sig om erstatning er omfattet af traktatens artikel 179 og vedtægtens artikler 90 og 91. Sagsøgerne har herefter adgang til på samme tid at nedlægge påstand om annullation og erstatning, om end under iagttagelse af tjenestemandsvedtægtens betingelser herfor, der er de samme for de to søgsmålsformer.

13 Det bemærkes i så henseende vedrørende det foreliggende tilfælde, at sagsøgerne, som det fremgår af sagen, i klagerne udelukkende krævede morarenter, men ikke erstatning, hvilket de først nedlagde påstand om i den til Domstolen indgivne stævning. Søgsmålet vil herefter være at afvise, for så vidt angår kravet om erstatning.

Realiteten

14 Det bemærkes, at sagens realitet rejser en række spørgsmål, hvis afgørelse henhører under Domstolens plenum.

Sagens omkostninger

15 Afgørelsen om sagens omkostninger findes på sagens indeværende stade at burde udsættes, bortset fra afgørelsen for så vidt angår sagsøgeren L. Hansen, hvis søgsmål afvises. I medfør af procesreglementets artikel 69, stk. 2, dømmes den part, der taber sagen, til at afholde sagens omkostninger. I henhold til procesreglementets artikel 70 bærer institutionerne imidlertid selv de af dem afholdte udgifter i sager anlagt af ansatte i Fællesskaberne.

På grundlag af disse præmisser

før den endelige påkendelse af realiteten

udtaler og bestemmer

DOMSTOLEN (tredje afdeling)

1) **Sagen afvises for så vidt angår sagsøgeren Lisbet Hansen.**

2) **Hvad angår de øvrige sagsøgere, afvises sagen, for så vidt angår påstanden om erstatning.**

3) **Sagen henvises til Domstolens plenum med henblik på påkendelse i realiteten af de øvrige påstande, der er nedlagt af de under punkt 2 omhandlede sagsøgere.**

4) **Den under punkt 1 omhandlede sagsøger samt Rådet bærer hver sine omkostninger. I øvrigt udsættes afgørelsen om sagens omkostninger.**

Kakouris Everling Galmot

Afsagt i offentligt retsmøde i Luxembourg den 4. juli 1985.

P. Heim
Justitssekretær

C. Kakouris
Formand for tredje afdeling